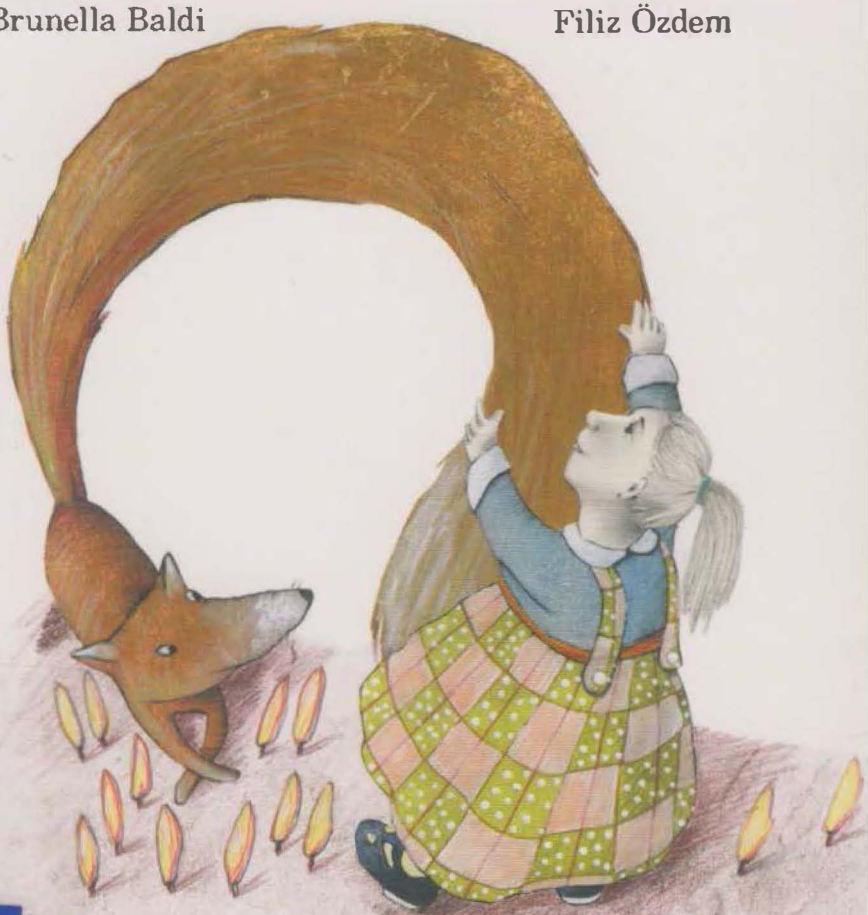
ANGELA NANETTI

Hikâye Ormanı

Resimleyen
Brunella Baldi

Çeviren
Filiz Özdem

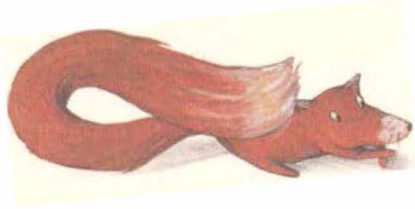
YKY
Yapı Kredi Yayınları

HİKÂYE ORMANI

Angela Nanetti 1942, Bologna-İtalya doğumlu yazar, uzun yıllar öğretmenlik yaptıkran sonra çocuklar için yazmaya başladı. Sadece yazmaya odaklanmak için 1995'te öğretmenliği bıraktı. Ardından pek çok kitap yayımladı. Kitapları çeşitli dillere çevrildi. 1985 yılında Andersen Ödülü'nü aldı. 2000 ve 2003 yıllarında yine Yılın En İyi Yazarı seçilerek Andersen Ödülü'ne layık görülen yazar bunların dışında da pek çok ödül aldı.

Brunella Baldi Dansçı ve koreograf olan sanatçı, 2007 yılında kitap resimlemeye başladı. Bu alanda ulusal ve uluslararası pek çok sergiye katıldı, çeşitli ödüller aldı. Prag'daki J. A. Comenius Pedagoji Müzesi tarafından eserlerindeki yüksek nitelik sebebiyle ödüllendirildi. Floransa'da yaşamakta ve çalışmalarını sürdürmektedir.

Filiz Özdem (Bakkalbaşı) (İstanbul, 19 Temmuz 1965) İtalyan Lisesi'nden mezun olduktan sonra İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi, aynı bölümde yüksek lisans programına devam etti. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiirleri, yazıları, yorumlayıcı sanat metinleri ve çevirileri yayımlandı. Pier Paolo Pasolini, Luigi Malerba, Italo Calvino, Edmondo de Amicis, Carlo Collodi, Gianni Rodari, Angela Nanetti ve Lucia Tumiati'nin çeşitli kitaplarını çevirdi. Romanları ve çocuk edebiyatı alanındaki kitapları YKY'den yayımlandı.

Angela Nanetti

Hikâye Ormanı

Resimleyen
Brunella Baldi

Çeviren
Filiz Özdem

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları – 4025
Doğan Kardeş – 536

Hikâye Ormanı / Angela Nanetti
Özgün adı: Agata, la volpe e l'uomo nero
Resimleyen: Brunella Baldi
Çeviren: Filiz Özdem

Kitap editörü: Aslıhan Dinç
Düzelti: Filiz Özkan

Baskı: Bilnet Matbaacılık Biltur Basım Yayın ve Hizmet A.Ş.
Yukarı Dudullu Organize Sanayi Bölgesi 1 Cadde
No: 16 Ümraniye / İstanbul
Sertifika No: 15690

Çeviriye temel alınan baskı: Agata, la volpe e l'uomo nero,
Floransa-Milano, 2012, 1. baskı.
1. baskı: İstanbul, Ocak 2014
ISBN 978-975-08-2681-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2013
Sertifika No: 12334
Copyright © 2012 Giunti Editore S.p.A.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (phx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Hikâye Ormanı

nnesi ağlıyordu.

"Yeter artık!" diyordu Agata.

Annesi kollarını masada bitiştirmiş ağlıyordu. Agata onu okşayarak, "Ağlama artık!" diyordu.

Annesi masada bitiştirdiği kollarına başını dayamış ağlıyordu.

"Bak, gitti işte!"

Annesi masada bitiştirdiği kollarına başını dayamış ağlarken yüzünü kaldırdı, ağlamaktan yüzü gözü şişmişti.

"Bak, daha ağlayacak olursan ben de giderim!" dedi Agata. Ancak annesi ağlamaya devam etti.

Bunun üzerine Agata, Tilki'nin yanına gitti.

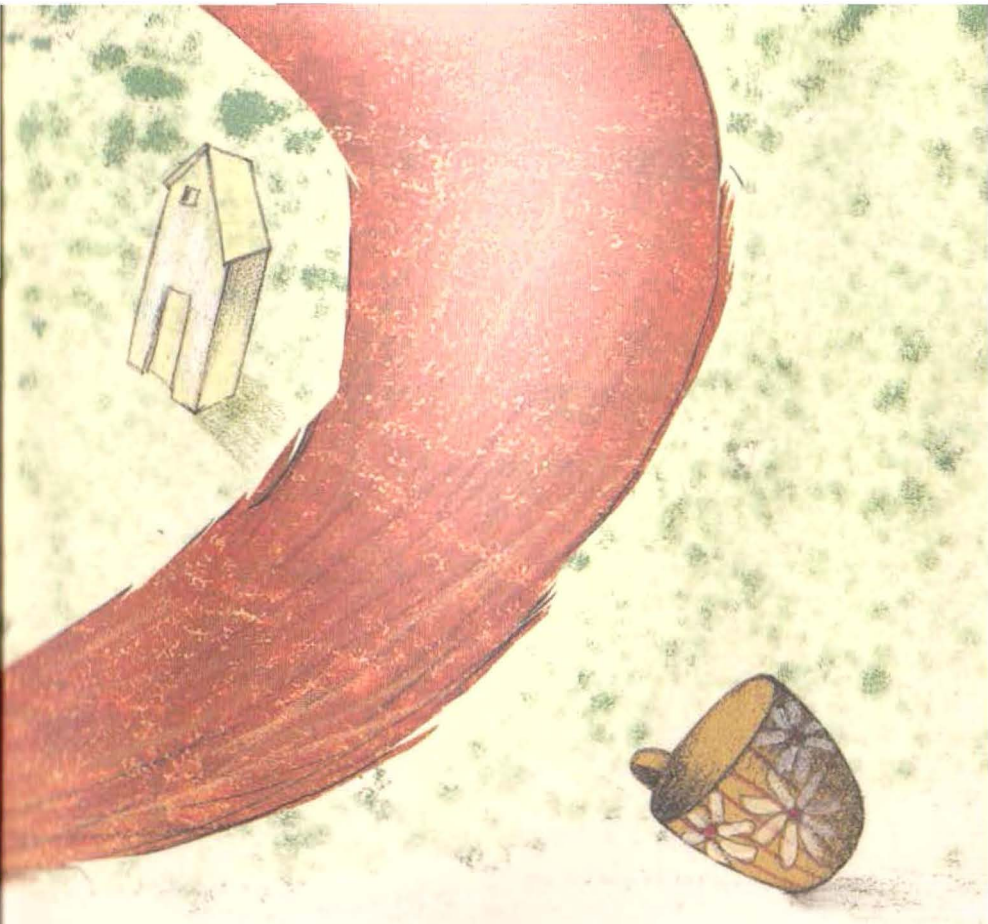
"Kara Adam döndü mü?" diye sordu Tilki.

"Döndü..." diye karşılık verdi Agata.

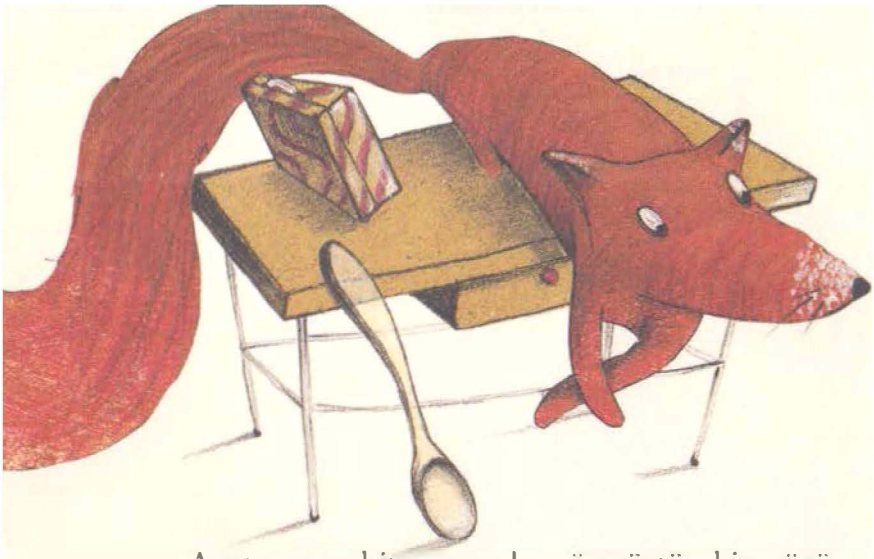

Tilki'nin özel bir adı yoktu, sadece Tilki'ydi. Bacaklarını açmış yerde yatıyordu. Aslında bu, tilkilerin her zamanki yatışı değildir, kadınların daha hoş görünmek için sırtlarına attıkları tilkiler böyle yatar. Annesi ona böyle açıklamıştı.

Agata onu bitpazarında görmüştü, bir sürü kürkün bulunduğu tezgâhın üzerinde. Tilki cam gibi mavi gözleriyle ona sessizce bakmış, Agata da ona bakmıştı.

"Bunu alalım!"

"Çok pahalı!" demişti annesi.

Tilki gözlerini ayırmadan ona bakıyordu, Agata başını başka taraflara çevirmiş, sonra yine ona bakmıştı. Tilki'nin bakışlarını kaçırmaya hiç niyeti yoktu. İşte o zaman, Agata kendisiyle gelmek istediğini anlamıştı.

"Bunu alalım anne, n'olur!"

Bunun üzerine annesi, şık mantosunun üstüne atmak için tilkiyi almıştı.

Tilki, mantonun omzuna güzelce yerleştirilmiş halde dolapta öylece duruyordu. Agata her gün onu yokluyordu. Onu tatlı tatlı okşuyordu; yumuşacıktı, annesinin kokusu sinmişti üstüne. Evde tek başına kalması gerektiği bir gün, annesinden onu alıp odasına götürmek için izin istemişti. Böylece tilki ona arkadaşlık etmişti.

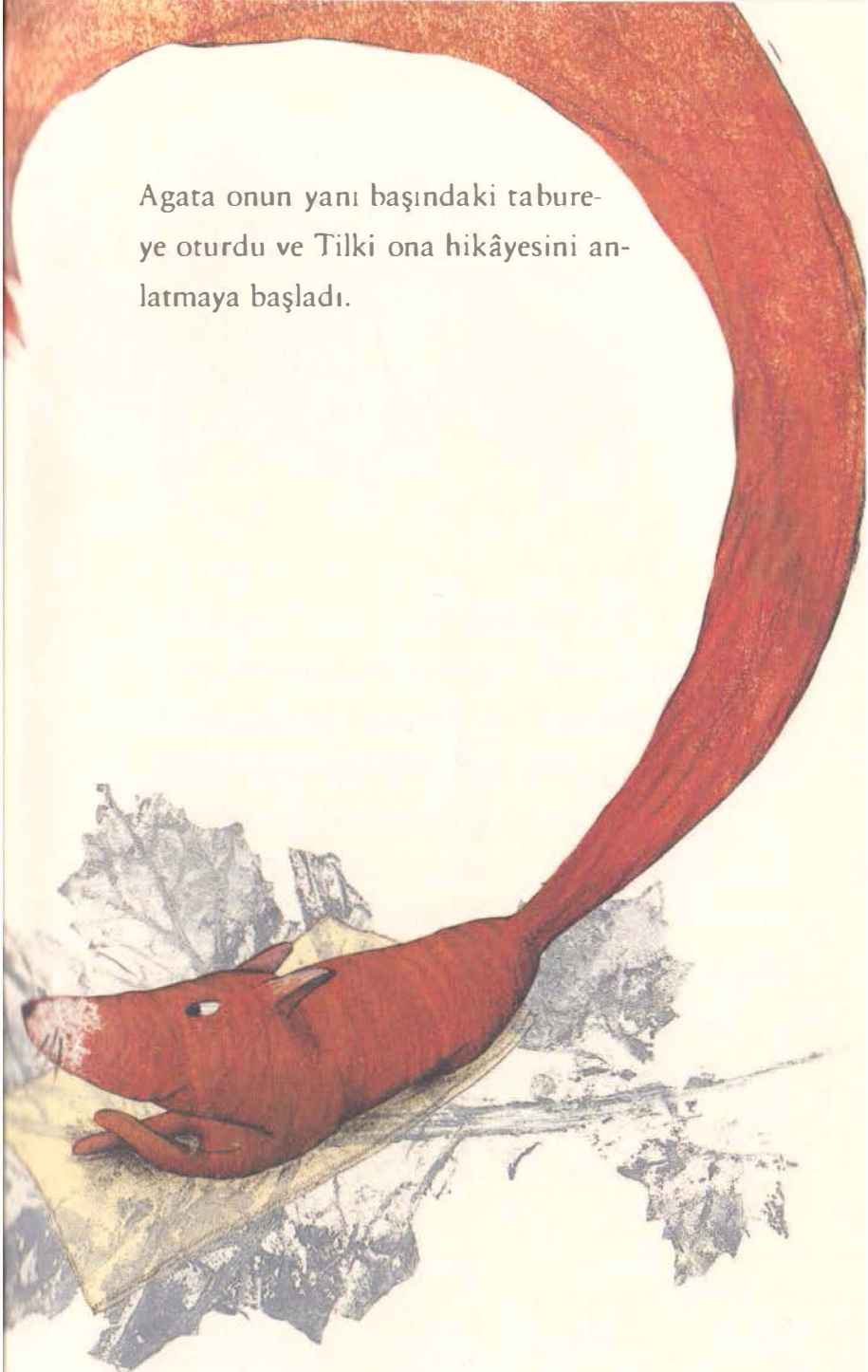
"Teşekkür ederim" demişti tilki. "O dolabın içinde sıkıntıdan patlamıştım."

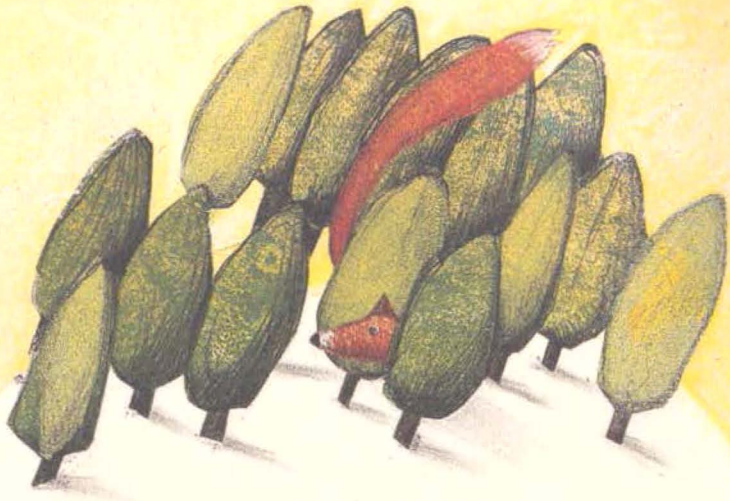
Konuşmaya başladılar.

"Bundan böyle bana Tilki diyebilirsin.
Şuraya, yanıma oturabilirsin."

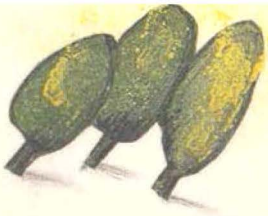
Agata onun yanı başındaki tabureye oturdu ve Tilki ona hikâyesini anlatmaya başladı.

Uzaktaki bir ormanın, hatta ağaçlarla, kuşlarla ve çeşit çeşit hayvanla dolu, onun doğmuş olduğu yerin hikâyesiydi bu. Yaşamak için şahane bir yerdi, ta ki yanlarında köpekleriyle onları indirmek için avcılar gelene kadar. Ah, ne çok arkadaşı canından olmuştu. Tavşanlar, ceylanlar, kuğular bile! Ama Tilki kurnazdı, onlardan daha kurnaz, onu ele geçiremezlerdi.

"Ancak karlı bir günde, tam üç gündür ağzıma bir lokma koymamıştım, güzel bir koku duyunca dışarı çıktım. O oradaydı, ateşin başında oturmuş bir şeyler pişiriyordu."

"O kim?"

"Kara Adam."

"Ah!" dedi Agata.

"Yavaş yavaş yanaştım, mis gibi bir kemik kokusu geliyordu burnuma... derken tak! Kapana yakalandım."

"O mu koymuştu?" diye sordu Agata.

"Evet o koymuştu" diye sözünü onayladı Tilki.

"Karın altına mı saklamıştı?"

"Karın altına saklamıştı."

"Sonra?"

"Sonra... İşte, ne olsun onun karısının mantosuna kürk yaka oldum; karısı sıkılınca kızının odasında yere serilen post oldum. Sonra..."

"Sonra?"

"Sonra ne olsun, kızı da sıkılınca bir çuvala tıktılar beni, bitpazarının tezgâhına düştüm."

"Veee ben seni buldum!" diye mutlulukla bağırdı Agata. "Ne güzel mavi gözlerin var senin Tilki!"

"İyi de, ormandaki o Kara Adam annemi ağlatan adam mı?" diye sordu Agata.

"Bu Kara Adam'lar sürüsüne berekettir!" dedi Tilki esrarengiz bir şekilde. "Tilkilerin Kara Adam'ları olduğu gibi çocukların, hatta balıkların, köpeklerin, kuşların da Kara Adam'ları vardır..."

"Ya annelerin?"

"Bazen..."

"Aslında o hep kara değil, renkleri değişiyor. Bazen turuncu ya da kırmızı oluyor, o zamanlar bana şeker getiriyor, bazen de yeşil oluyor... bazen de mavi, ki bu, en sevdiğim rengidir. Mavi olduğu zaman anneme çok iyi davranır."

Tilki, "Biliyorum!" diyerek gözlerini kıstı.

"Sonra aniden renk değiştirip bağırır... annem de ağlar. Tıpkı senin, hani karın altında gizli olduğu için görünmeyen kapanın gibi."

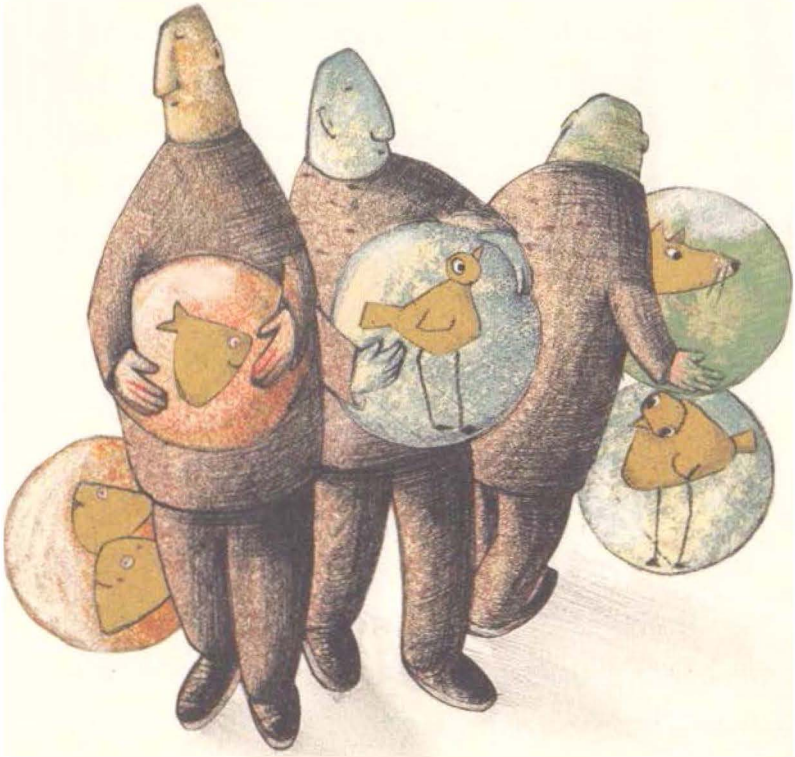
"Ya..." diye düşünceli düşünceli onu onayladı Tilki, "aynen öyle ama sen bunları takma kafana."

Baktı ki Agata da ağlayacak gibi olmuştu.

"Sana bir orman hikâyesi anlatsam!" diye öneride bulundu.

"Ah, hadi..." diye bağırdı Agata.

Tilki'nin bildiği bir sürü hikâye vardı çünkü onun yaşadığı yer bir Hikâye Ormanı'ydı.

"Orada, dallardaki örümcek ağlarından, bitkilerin köklerine, çiçeklerin ve ağaçların yaprakları üstünden su çukurlarına kadar her yer hikâyelerle doludur."

"Ne güzel! Peki, kim yazıyor bunları?"

"Kimse! Kimse hikâye yazmayı bilmez orada, sadece anlatmayı bilir. Ormanda hikâye bilmeyen, anlatmak istemeyen kimseyi bulamazsın."

"İyi de dallara nasıl asıyorlar hikâyeleri?" diye sordu Agata.

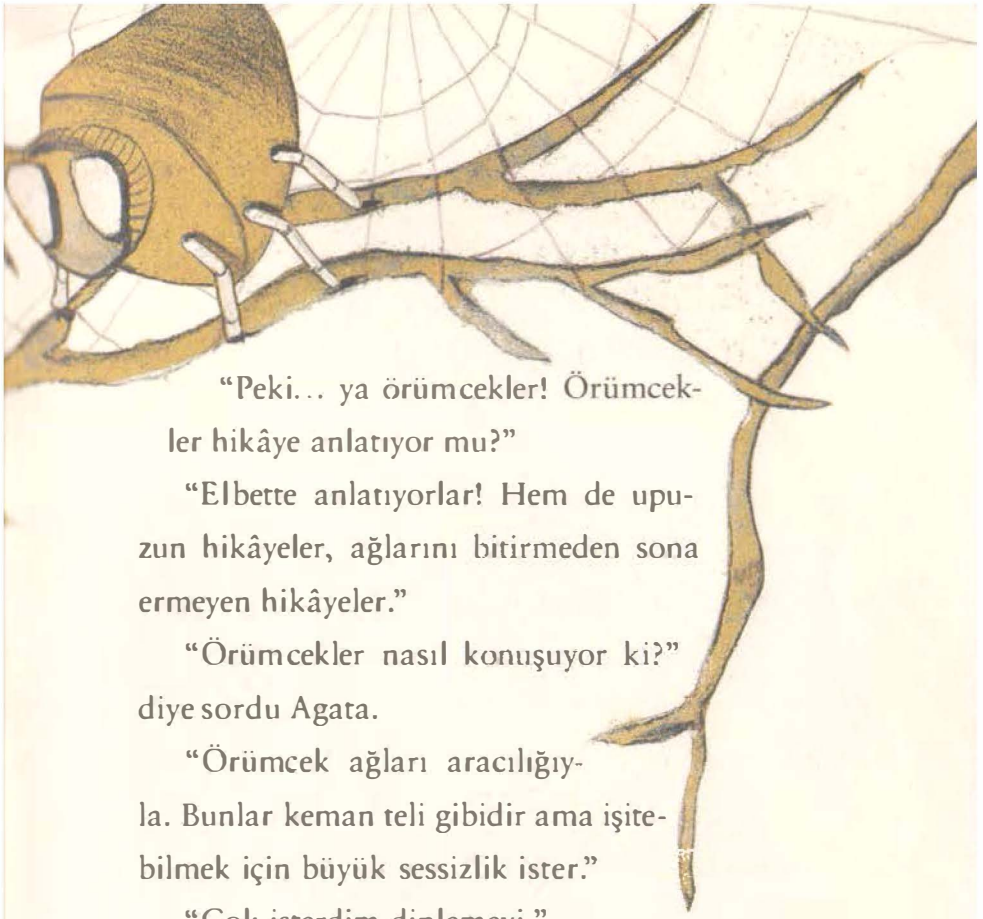
"Nasıl mı?" dedi Tilki. "Hikâyeler sesten yapılmıştır, ses de havadan ve hava yukarı aşağı hareket eder. Böylece, hava hikâyeleri her yere götürür."

"Ya konuşmayanlar ne yapıyor?"

"Konuşmayanlar mı?!"

"Evet, mesela balıklar. Balıklar da hikâye anlatıyor mu?"

"Balıklar ormanda yaşamıyor ki!" dedi Tilki.

"Peki... ya örümcekler! Örümcekler hikâye anlatıyor mu?"

"Elbette anlatıyorlar! Hem de upuzun hikâyeler, ağlarını bitirmeden sona ermeyen hikâyeler."

"Örümcekler nasıl konuşuyor ki?" diye sordu Agata.

"Örümcek ağları aracılığıyla. Bunlar keman teli gibidir ama işitebilmek için büyük sessizlik ister."

"Çok isterdim dinlemeyi."

"Pek önermem dinlemeni, hep hüzünlü hikâyelerdir. İşin doğrusu, en güzelleri, göçmen kuşların ve tilkilerin anlattıklarıdır. Bir de yediuyurların anlattıkları vardır. Ancak, ne zamanki bir yediuyur, 'Aman ne kadar güzel bir rüya gördüm, anlatayım mı?' dese, herkes kaçacak delik arar."

"Niye ki?"

"Bunların rüyaları da uykularına benzer, anlatması altı ay sürer."

Agata güldü.

"Neden beni Hikâye Ormanı'na götürmüyorsun? Çok isterim gitmeyi."

"Çünkü senin evin burası!" dedi Tilki.

"Artık senin de evin," dedi Agata, "öyle değil mi?"

"Evet," dedi Tilki, "artık benim de evim.

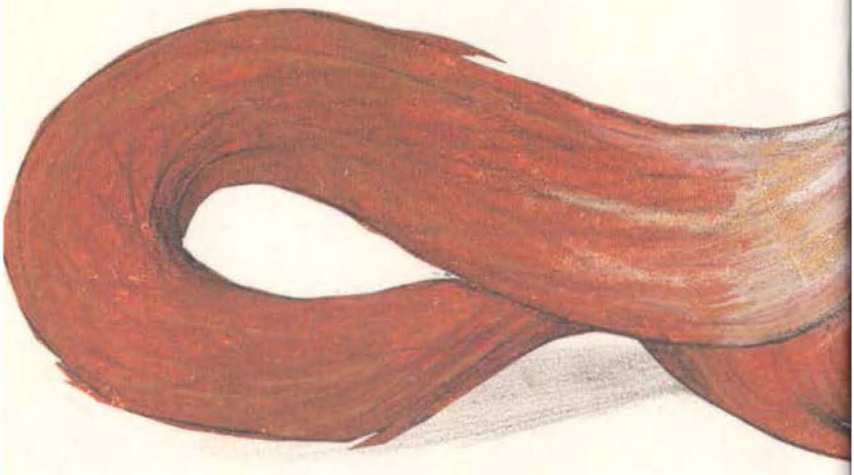

Tilki ile Agata odada yaşamaya başladılar. Agata onunla çok mutluydu çünkü artık Kara Adam'ın gelip annesini yine ağlatmasından, kötü rüyalar görmekten korkmuyordu.

Ama bazen Tilki üzgün görünüyordu. Agata o zamanlar Tilki'nin Hikâye Ormanı'na dönmek istemesinden korkuyor, bunun için ona hiçbir şey sormuyordu. Ancak bir gün dayanamadı. Tilki'yi çok seviyordu.

"Gitmek istiyor musun?"

"Aklımdan bile geçirmedim!" dedi Tilki.

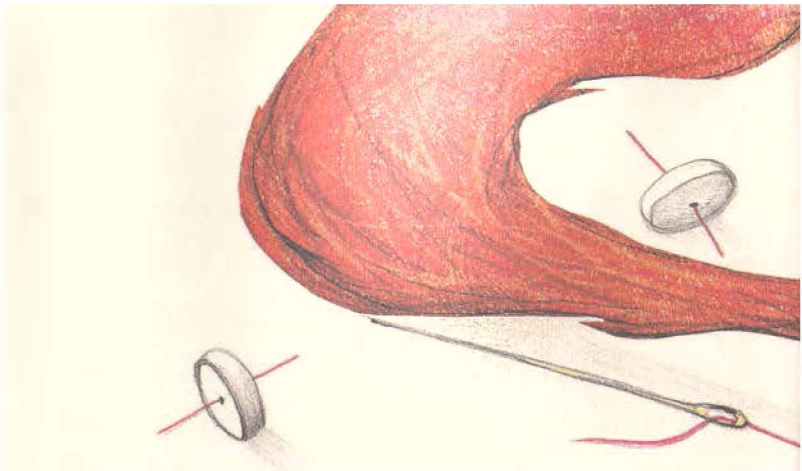
"Niye canın sıkkın o zaman?"

"Çünkü yere basmak, ayaklarımın üzerinde dik durabilmek isterdim!"

Agata Tilki'nin gitmek istemediğini öğrenince çok sevindi. Arkadaşına nasıl yardım edebileceğini düşündü.

"Buldum! Seni Bay Vincenzo'ya götüreceğim."

Bay Vincenzo ayakkabı tamircisiydi, ayakkabıları kocaman iğnelerle dikerdi. Agata ona ayakkabılarını tamire götürürdü ama bu defa Tilki'yle gitti.

"Nasıl yardımcı olabilirim sana Agata?"

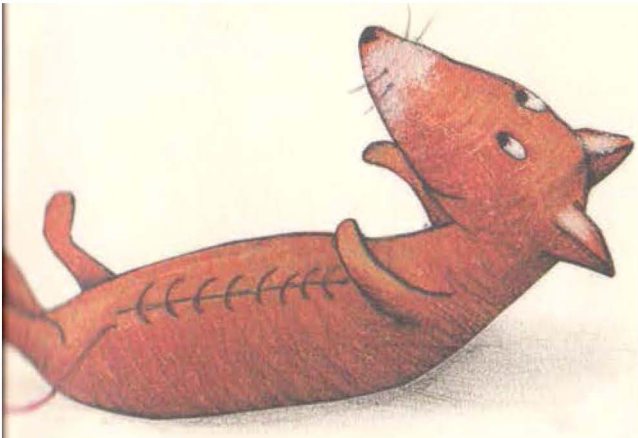
"Tilki yerde yatmaktan yoruldu, ayağa kalkmak istiyor!" diye anlattı Agata ona.

Bay Vincenzo Tilki'yi eline alıp evirdi çevirdi, dikkatlice inceledi ve dedi ki:

"Evet, sanırım seni memnun edecek bir şeyler gelir elimden Agata. Birkaç gün sonra uğra bana."

Tilki'yi bırakmak hiç kolay değildi ama Agata, Bay Vincenzo'ya güveniyordu.

"Sakın endişelenme Tilki, kısa bir süre sonra seni almaya geleceğim. Geldiğimde, sen de benim gibi yürüyor olacaksın."

Bay Vincenzo, Tilki'nin karnını samanla doldurup güzelce dikti, ayaklarını ve kuyruğunu da dikti. Agata geldiğinde Tilki hazırdı.

"Gezintiye çıkmamak için hiçbir engel göremiyorum!" dedi Tilki büyük bir memnuniyetle. Birlikte parka gittiler.

"Yanındaki de ne?" diye sordu bir beyefendi. "Ne cins bir köpek bu böyle?"

"Köpek değil, tilki."

"Tilkiler tehlikelidir, böyle kaykayla gezdirilmez, kafeste tutmak gerekir!" dedi beyefendi.

"Bak gördün mü, kimse beni sevmiyor burada!" dedi Tilki. "İyisi mi ben ormanıma döneyim."

Agata ağlamaya başladı.

Bir zabıta sert bir havayla, "Kimmiş bakalım bu küçük hanımı ağlatan, sen misin yoksa?" diye sordu. Ceza kesmek için cebinden defterini çıkardı.

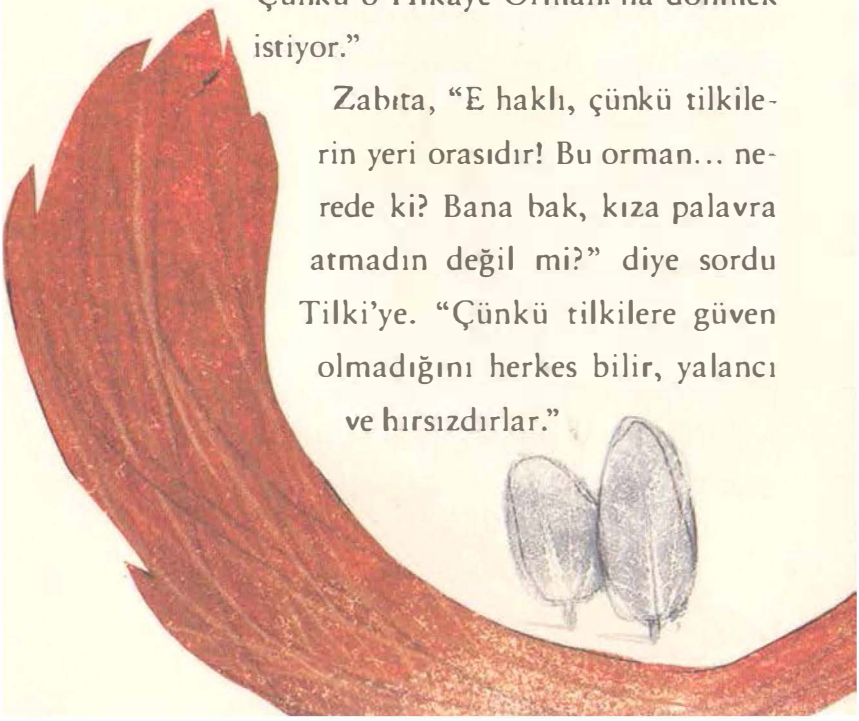
"Şimdiii, tilki olduğun için... ağızlığın olmadığı için... hayvanat bahçesinde kafeste olman gerektiği için... küçük bir kızı ağlattığın için..."

Agata hıçkırıklar arasında, "Memur bey, Tilki benim arkadaşımdır, biz sadece yürüyüşe çıkmıştık!" dedi.

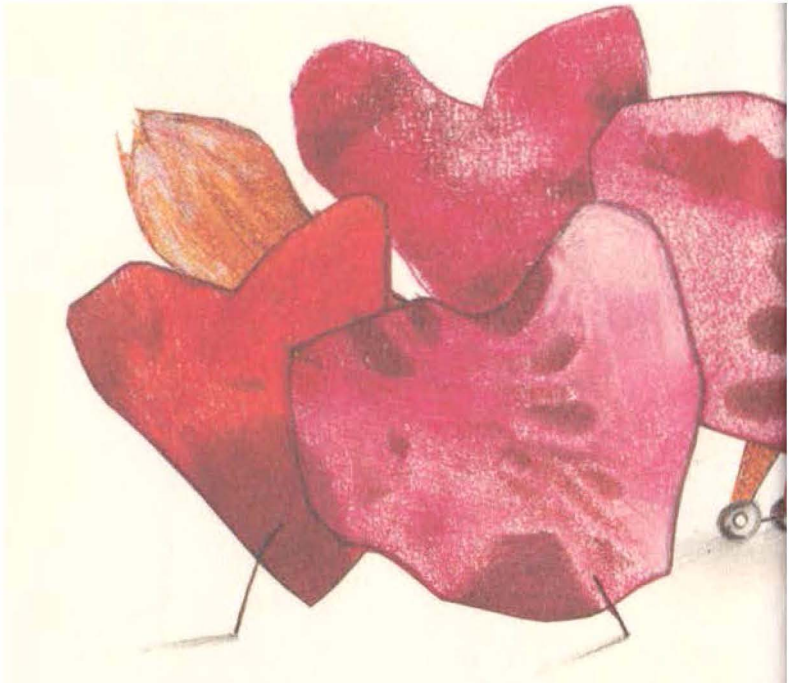
"E, ne diye ağlıyorsun o zaman?"

"Çünkü o Hikâye Ormanı'na dönmek istiyor."

Zabıta, "E haklı, çünkü tilkilerin yeri orasıdır! Bu orman... nerede ki? Bana bak, kıza palavra atmadın değil mi?" diye sordu Tilki'ye. "Çünkü tilkilere güven olmadığını herkes bilir, yalancı ve hırsızdırlar."

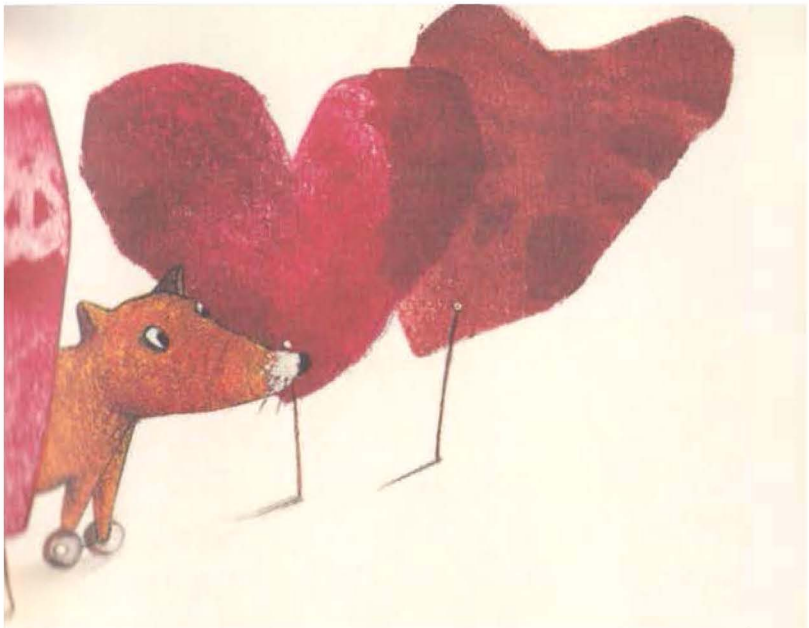

"Doğru değil, Tilki benim arkadaşım!" diye bağırdı Agata. "Ayrıca Hikâye Ormanı var, o bana anlattı!"

"Tabii tabii..." dedi zabıta. "Hadi bakalım, yürü ormanına o zaman, burası tilkilere göre değil."

"Gördün mü?" dedi Tilki eve dönerken Agata'ya. "İyisi mi gideyim, burada beni kimse istemiyor."

Aslında gitmek istediği yoktu Tilki'nin, böyle

konuşuyordu çünkü Agata onu sevdiğini söylesin istiyordu. Agata onu sevdiğini defalarca söyledi ve Tilki de asla gitmeyeceğine, ona bir sürü hikâye anlatacağına söz verdi.

"Annem dönene kadar mı?"

"Annen dönene kadar."

"Yatağa yattığımda uyuyana kadar mı?"

"Yatağa yattığında uyuyana kadar."

"Ya Kara Adam geri gelecek olursa?"

"Ben Kara Adam'dan korkmuyorum!" diye cevap verdi Tilki.

Ama bu defa yalan söylemişti.

Kara Adam geri döndü ve bağırmaya başladı, annesi ağladı, Agata ile Tilki odaya kapandılar. Kara Adam kuyruğundan tuttuğu gibi kaldırıp onu yere çarpmış, Tilki'nin kuyruğu kopmuştu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu Agata.

"Yoo!"

"Görürsün bak, Bay Vincenzo kuyruğunu takar yine."

"Tabii," dedi Tilki, "ama iyisi mi ormanıma döneyim ben."

"Öyleyse ben de seninle geleceğim!" dedi Agata.

"Emin misin?"

"Evet, annemi ağlatan Kara Adam'la kalmak istemiyorum artık."

Geceleyin, Agata ile Tilki ayaklarının ucuna basarak evden çıkarken her yer sessizlik içindeydi.

"Şu taraftan," dedi Tilki, "sanırım orman şu taraftaydı." Yürümeye koyuldular.

Yollar ıssız ve çok az ışıklıydı ama Tilki'nin yanında Agata korkmuyordu.

Tek başına bir kediye rastladılar:

"Biliyor musun, Hikâye Ormanı'na giden yol mu acaba bu?"

"Ben şehir kedisiyim, buralarda orman yoktur. Hem bu hikâye dediğiniz de ne? Yenir mi, içilir mi?"

Agata güldü.

"Hikâye nedir bilmiyor musun, sana kimse anlatmadı mı hiç? Bizimle gelirsen, Tilki sana çok güzel bir hikâye anlatır, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Tilki, "elbette."

"İyi o halde," dedi İsidoro adındaki kedi, "size eşlik edeyim. Ne de olsa gece uzun."

Agata, Tilki ve İsidoro yola koyuldular. Bir çöp kutusunun yanında, elbisesi yırtık, tek kolu kopuk bir bebek buldular.

"Acaba bize gösterebilir misin..."

Bebek ipince, çok korkmuşa benzeyen sesiyle:

"Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum!" dedi. "Beni çöpün içine atıyorlardı ki yere düştüm, düşünün bir... Ayyy!!! Ama yarın olsun hele..."

"Ah zavallıcık!" diyen Agata onu kucağına aldı. "Bizimle Hikâye Ormanı'na gelmek ister misin?"

Bebeğin adı Valentina'ydı ve onlarla gitmek istediğini söyledi:

"Hiç değilse çöp kovasından kurtuldum."

Yürü yürü, sonunda bir bahçeye vardılar. Agata yorulmuştu, söylenmeye başladı.

"Neden şu banka oturmuyoruz biraz? Tilki bize bir hikâye anlatır, sonra yolumuza devam ederiz!" diye bir öneride bulundu.

"Olur..." diyerek kabul etti herkes, banka sıralandılar.

Tilki kıvrıldı, Agata onun karnına başını dayadı, İsidoro Agata'nın ayaklarının dibine kıvrıldı, Valentina da kollarının arasına yerleşti.

"Şimdi anlat lütfen..." dedi Agata.

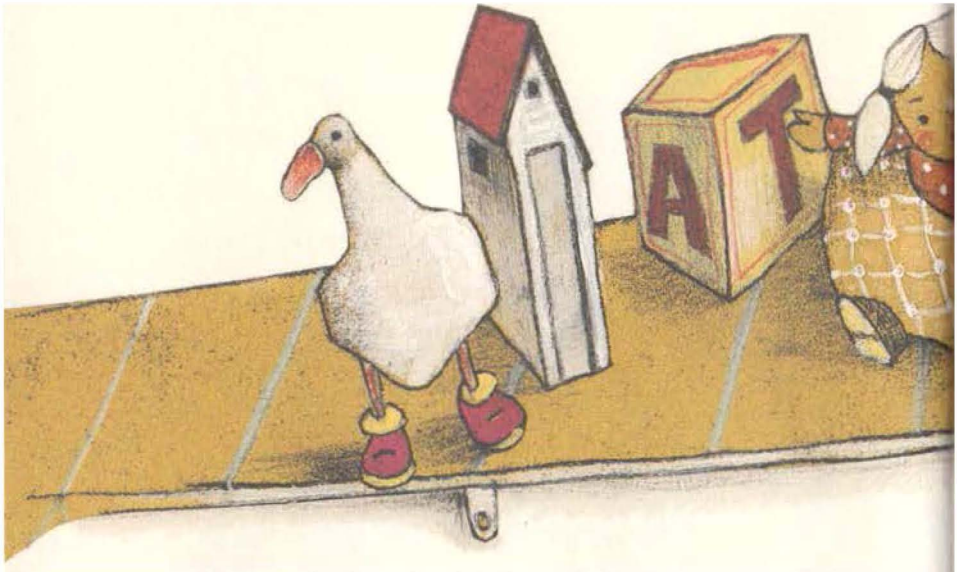
"Öyleyse, şunu bilmelisiniz ki..."

Tilki anlatmaya başladı, hikâye öyle güzel ve o kadar uzundu ki bütün gece sürdü. Hatta bir ara oradan geçen ay, bahçenin üzerindeyken onları dinlemeye koyulduğu için bir süre yolculuğuna devam etmeyi unuttu.

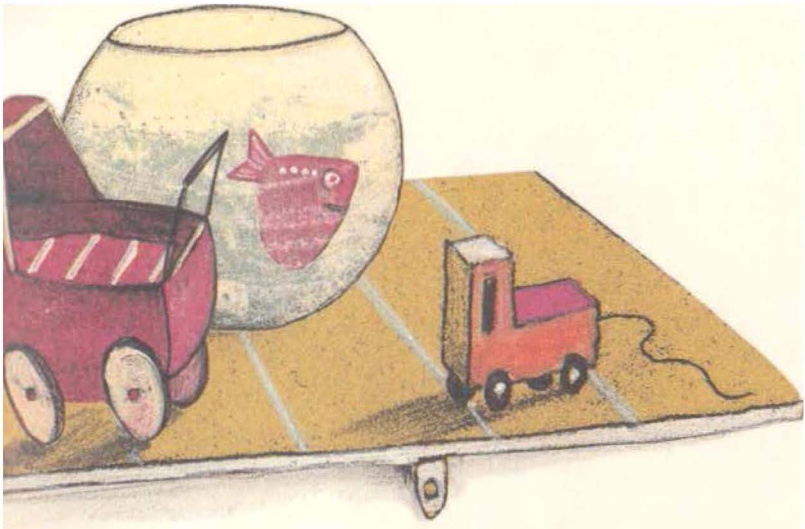

Ertesi sabah, vakit hayli geç olmuş, güneş iyice yükselmişti ki Agata yatağında uyanıp çevresine bakındı: Tilki her zamanki gibi halının üstünde yatıyordu, Valentina rafta diğer oyuncakların arasındaydı ve İsidoro... İsidoro neredeydi? Balkonda, güneşin tadını çıkarıyordu. Agata kalkıp mutfağa gittiğinde annesi babasıyla birlikte kahvaltı ediyordu. Günlerden pazardı.

"Günaydın, uykucubaşı!" diyerek babası gülümsedi.

"Çok uzun bir rüya gördüm!" dedi Agata. "Rüyamda sen Kara Adam olmuştun, annemi dö-

vüyordun, onu ağlatıyordun. Tilki bana bir sürü hikâye anlatıyordu. Sonra Bay Vincenzo Tilki'yi dikti, birlikte evden kaçtık, bir bahçede uyuyakaldık. İsidoro ile Valentina da vardı."

"Gerçekten mi?! Peki nasıl bitti bu uzun rüya?"

"Tilki çok güzel bir hikâye anlatıyordu ama hiç hatırlamıyorum."

"Ya ben? Ben Kara Adam olarak mı kaldım yoksa iyi adam oldum mu?" diye sordu babası.

"Bilmiyorum, rüya bitti. Ama biliyor musun baba, Kara Adam'lar gerçekten var."

DOĞAN KARDEŞ KİTAPLIĞI

Acı Gerçeklerden, Tatlı Hikâyelere Kaçmak...

Angela Nanetti, acı gerçeklerden tatlı hikâyelerin, masalların dünyasına kaçan bu küçük kızın hikâyesinde hassasiyetle kurulmuş bir metin ortaya koyuyor.

Ünlü İtalyan yazar Angela Nanetti, *Hikâye Ormanı* kitabının arka planında, hassas bir dille aile içindeki şiddeti anlatıyor. Bitpazarında görüp mavi gözlerine hayran olduğu tilki postunu yalvara yakara annesine aldıran Agata, farkında olmadan, kendisine şahane bir arkadaş bulmuş olur. Aslında Tilki de, küçük kızın annesi gibi şiddetten payını almış, avcılar yüzünden canından olmuştur. Annesinin gözyaşlarını dindiremeyen, onun derdine derman olamayan Agata, Tilki yoldaşının içini doldurtarak, ayaklarının altına tekerlek taktırarak onun ayaklarının üzerinde durmasını sağlar. Bu arada, Tilki'nin anlattığı hikâyelerle kendisi için de sığınacak güzel bir dünya yaratmış olur.

ISBN 978-975-08-2681-8
8 TL
9 789750 826818

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 YAŞ